
คำนำ

วันนี้เป็นวันที่พ่อตั้งใจจะเขียนคำนำของหนังสือ “จดหมายถึงลูก” เล่มที่ 3 และก็บังเอิญอีกเล่มที่ฉันนี่พ่อเปิดวิทยุฟังหลวงพ่อก็มีคนนับถือศรัทธากันทั่วบ้านทั่วเมือง เทศน์สอนเรื่อง คนรวยกับคนไม่รวย ว่าคนที่รวยขึ้นมาได้ เขาไม่ได้ใช้ปัญญา แต่ใช้อุบายทำให้หน้าที่การงานของเขาประสบความสำเร็จขึ้นมา เขาเลยกลายเป็นคนรวย แต่แม้ว่าเขารวยแล้ว เขาก็ยังขาดปัญญาอยู่ แต่กับคนที่ไม่รวย แต่มีปัญญา เขาจะรู้จักการละ การให้ เขาจะไม่สนใจว่าความร่ำรวยมีสาระมีความสำคัญ เขาจะเห็นว่าการทำบุญเป็นเรื่องที่ทำให้เขาร่ำรวยขึ้นมาได้ในชาติหน้า ด้วยเหตุนี้เขาจึงใส่ใจกระทำสมาธิภาวนา เพื่อมุ่งหาปัญญา มากกว่าที่จะมุ่งทำงานเพื่อหาเงิน ชีวิตของเขาจึงพบแต่ความสุข ความสงบ กลายเป็นว่าไม่ต้องรวย แต่มีปัญญากลับจะดีกว่ารวยแต่ไม่มีปัญญา

พ่อฟังหลวงพ่อกศน์ด้วยใจที่ไม่เห็นด้วยกับคำสอนของหลวงพ่อ 100% สาเหตุก็เป็นเพราะ หลวงพ่อกำลังบอกญาติโยมว่า ทางไปสู่ ปัญญา ซึ่งปัญญาจะพาให้คนพ้นทุกข์ได้ และไม่ใช่เพียงแค่พ้นทุกข์ ได้ ยังทำให้ชีวิตในภพหน้า ชาติหน้าดีกว่าในชาตินี้อีกด้วย เป็นอะไร ที่หากใครมุ่งที่จะพัฒนาให้ตัวเองกลายเป็นคนรวย ใครคนนั้นจะพลาดการก้าวสู่การพัฒนาปัญญา หลวงพ่อกำลังบอกเป็นนัย ว่า ความสำเร็จในทางโลกและในทางธรรมเป็นอะไรที่เปรียบได้กับเส้น ขนาน จะไม่มีทางมาบรรจบกลายเป็นเส้นตรงเดียวกันได้

สำหรับพ่อ พ่อไม่สนใจคำสอนของหลวงพ่อ ต่อกรณีนี้ ไม่ใช่พ่อ ไม่เคารพนับถือหลวงพ่อ พ่อเพียงแต่เลือกรับเอาสิ่งที่พ่อพิจารณา แล้วว่า หลวงพ่อพุดถูกนำมาปฏิบัติ ประเด็นใดที่จิตพ่อบอกว่า หลวงพ่อยังสอนไม่ถูกต้องอยู่ พ่อก็จะไม่รับเอามาปฏิบัติก็เท่านั้นเอง

ที่พ่อไม่สนใจ พ่อมีความเข้าใจแบบนี้ลูก

(1) พระพุทธเจ้าบัญญัติวิธีการดับทุกข์โดยแสดงผ่านอริยสัจสี่ข้อ ที่ 4 หรือที่พ่อสอนลูกในหนังสือเล่มนี้มากเหลือเกิน ต่อเรื่องของ

หนทางอันประเสริฐ หรือมรรคมีองค์แปด ว่าเป็นหนทางหรือแนวทางการปฏิบัติสู่การหลุดพ้นจากกองทุกข์

ในหนังสือพ่อยังบรรยายความแบบเจาะลึกให้ลูกต้องเข้าใจให้ได้ว่า “ทางดับทุกข์กับทางไปสู่ความร่ำรวยเป็นทางเดียวกัน” เพราะหากไม่เป็นทางเดียวกัน ทำไมมรรคมีองค์แปดจึงมีข้อหนึ่งที่ระบุให้คุณทุกคนต้องมีสัมมาอาชีวะ หรือมีงาน อาชีพที่รัก ที่สุจริต ที่ดี หาเลี้ยงตัวเอง ควบคู่ไปกับการมีสติ มีสมาธิ มีกัมมันตะ มีวามะ มีวาจาที่ดีที่ชอบ เพื่อบรรทัดสุดท้ายจะเกิดปรากฏการณ์ สัมมาทิฎฐิ (ความเห็นชอบ ปัญญา) และสัมมาสังกัปปะ (ความดำริออกจากกาม) ขึ้นได้เอง

ประเด็นการบัญญัติ สัมมาอาชีวะในมรรคแปด ยืนยันชัดเจนว่า ขรവാสนแบบเราๆ ที่ไม่ได้บวชเป็นพระบวชเป็นชี หากมุ่งปฏิบัติงานอย่างหนักอย่างทุ่มเท ปัญญาที่เกิดขึ้นได้ โดยระหว่างการปฏิบัติงาน เงินที่เกิดจากงานก็ถือเป็นเรื่องปกติที่ต้องเกิดขึ้น สรุปความว่า ทางสายสร้างให้เกิดปัญญา สร้างขึ้นได้จากสัมมาอาชีวะในมรรคแปด คนจึงกลายเป็นคนที่รวยได้ เพราะเกิดกระบวนการ

พัฒนาปัญญามาโดยตลอด

(2) ความเข้าใจตามข้อ (1) เป็นผลมาจากการใคร่ครวญพิจารณา คำสอนของท่านพุทธทาสแห่งสวนโมกขพลาราม และนำคำสอนที่ว่า “การทำงานคือการปฏิบัติธรรม” มาปฏิบัติอย่างจริงจังตลอดระยะเวลา 20 ปี ทำให้พอรู้ว่าการทำงานที่มุ่งไปสู่ความร่ำรวย ทำให้เกิดขณิกสมาธิ (สมาธิชั่วครา) ได้เองตามธรรมชาติ ถือเป็น การเกิดขึ้นของอาการสัมมาสมาธิ และในสมาธิทำให้เกิดสติ (สัมมาสติ) พาให้เกิดการระลึกทั่วทั้งพร้อมทั้งกายและใจโดยตลอด และในงานอีกเหมือนกันที่ทำให้เกิดความเพียรพยายามถึงขั้นยอมตาย หากทำงานไม่สำเร็จ ถือเป็นการเกิดขึ้นของอาการ สัมมาวายามะ ที่ทั้ง 3 อาการที่เป็นผลจากการปฏิบัติงาน จัดเป็น หมวดของสมาธิโดยตรง

ในงานที่มุ่งไปสู่ความร่ำรวย ยังทำให้คนเกิดสถานการณ์ที่การ รักษาศีล 5 เกิดขึ้นได้เอง โดยไม่จำเป็นต้องฝืนบังคับให้ตัวเอง ต้องรักษาศีลอย่างเคร่งครัด เพราะในงานทำให้เกิดการเลือกทำ กิจกรรมที่มีคุณประโยชน์กับชีวิต จะไม่มีทางหนีไปเที่ยวเตร่ ไปดู

การละเล่น ไปเล่นการพนัน ถือเป็นการเกิดขึ้นของอาการ
สัมมาทัมมันตะ (การทำงานชอบ) ได้เอง และในงานยังทำให้เกิด
อาการพูดน้อยลง พูดแต่เรื่องที่จำเป็น เรื่องที่ควรพูด และเป็น
ประโยชน์ ทำให้เกิดอาการสัมมาวาจา คนจะเบื่อการพูดที่ไร้สาระ
ไปโดยปริยาย ซึ่งทั้งหมดของการทำงานอาชีพ (สัมมาอาชีพะ)
อาการสัมมาทัมมันตะ และอาการสัมมาวาจา รวมอยู่ในหมวดศีล
ที่พาให้เกิดอาการรักษาศีลได้เองได้ครบโดยไม่ต้องฝืนบังคับ

เมื่อศีลก็ครบ สมาธิก็ครบ ปัญญาหรืออาการสัมมาทิฏฐิ และ
อาการที่ใจดำหรืออกจากกาม (อาการสัมมาสังกัปปะ) ก็เกิดขึ้นเอง
โดยไม่ต้องฝืนบังคับเช่นกัน

คนที่ทำงานมากๆ จึงกลายเป็นคนรวยได้ เพราะเกิดกระบวนการ
ศีล สมาธิ พาให้เกิดปัญญา ตลอดเวลา ต่างกับคนที่ปฏิเสธการ
ทำงาน แล้วมุ่งจะสร้างให้เกิดปัญญา ผ่านวิธีการหนีโลก หนีงาน
เข้าวัดตามหลวงพ่อกับไปฝึกหลับตานั่งสมาธิ เพื่อให้ได้ปัญญามาแก้
ปัญหา มาทำชีวิตให้ดีขึ้น จึงไม่มีทางสำเร็จได้ และเมื่อไม่สำเร็จ
หลวงพ่อก็เลยบอกว่า ให้ทำบุญเยอะๆ จะได้ประสบความสำเร็จใน

ชาติหน้าใจละลูก

จริงๆ แล้วเรื่องที่หลวงพ่อสอนว่า คนรวย ไม่ได้ใช้ปัญญา ใช้แค่
เพียงอุบาย คนไม่รวยกลับจะใช้ปัญญาได้ เพราะเห็นถึงความรวย
ไม่มีประโยชน์ ไม่มีความหมายกับชีวิต บุญต่างหากที่มีความหมาย
มากกับชีวิต คนไม่รวยที่บริจาควังได้ชื่อว่าเป็นผู้มีปัญญา เพราะ
ลดอาการยึดมั่นถือมั่นต่อทรัพย์ได้ ถือเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง เพราะ
คนรวยที่รวยจริงผ่านการปฏิบัติต่อสัมมาอาชีวะของตนอย่าง
ขยันและอดทน ถือเป็นผู้เข้าถึงปัญญาได้ตามที่พ่อได้วินิจฉัยให้ลูก
เข้าใจแล้ว ส่วนคนไม่รวย คนที่ไม่ประสบความสำเร็จ หากยังไม่เข้า
สู่การงานอาชีพของตนอย่างมีความเพียรพยายามแบบถึงขั้นยอม
ตาย และได้เอาเรื่องความสำเร็จ แต่จะสำเร็จได้เพราะต้องทำบุญ
มาอธิบาย และหลงเชื่อไปว่า พฤติกรรมแบบนี้จะสร้างให้เกิด
ปัญญา สำหรับพ่อแล้ว พ่อว่าพวกเขาโดนหลวงพ่อกหักเอา

ลูกเองจะต้องไม่โดนหลวงพ่อกหัก ลูกจะต้องค้นหาความจริง
ให้ได้ด้วยตัวของลูกเองว่า เรื่องที่พ่อสอนลูกในหน้าคำนำนี้เป็น

จริงหรือไม่ และไม่เพียงแต่ในหน้าคำนำนี้เท่านั้น ในเนื้อหาบันทึกที่
พ่อเขียนสอนลูกในหนังสือด้วย ลูกจะต้องแกะรอย สืบค้น เพื่อหา
ความจริงที่ลูกจะต้องเป็นผู้ตอบด้วยตัวของลูกเอง ว่าเรื่องที่พ่อ
เขียนสอนลูกเป็นจริงทั้งหมด 100% หรือไม่

สัญญากับพ่อ ว่าลูกจะหาคำตอบต่อเรื่องที่พ่อสอน จะหาได้วัน
ไหนก็ไม่ใช่ไร แต่อย่าหยุดหา แม้พ่อจะตายไปแล้วก็ตาม

ชาย กิตติคุณากรณ์

www.fpmcourse.com

www.advicefpm.com

E-MAIL : sumrej2011@gmail.com